

డంటాడు?" అవడిగా రుమరామ్.

అతను మళ్ళా మళ్ళా "అయన మీ దొరక డండ్ మృత్యురాలు? ఈ చుట్ట పక్కల గ్రామాల్లో ఎక్కడ ఆపద వుంటే అక్కడ ఆయన మంటాడు. ఈ పక్కనే ఒక పల్లెటూరు పాకలకి మృంటుకుందని తెలిసి అతనికి చెప్పాడు, పరిగెత్తాడు" అన్నాడతను.

రుమరామ్ కి సోమయ్య గురించి తెలుసుకోవాల్సి వుంది కుతూహలం కలిగింది. "ఓహో సమాజ పేర్లుమాట. మీరు అతని బంధువు? మరి అతను చూస్తే సాధారణంగా వున్నాడు ఇంకా లేలా? టాప్లకు, సిటీలకు వెళ్ళి చందాలు కట్టేస్తాడా?" అవడిగాడు.

"నేనెవ్వని స్కూల్లోనే అతని పిల్లలు చదువుతున్నారు. అంచేత నాకన్ని విషయాల తెలుసు,

అతనికి కొద్దిగా పొలం, తోట వున్నాయి. కూరగాయలు పండిస్తాడు, డైరీకి పాలు అమ్ముతాడు. మీరనుకున్నట్టు చందాలకి కాదండి టాన్ కి వెళ్ళింది. ఎన్నడూ మరొకరి ముందు చెయ్యి చాచి ఎరుగడు. జీవనోపాధికి ప్రకృతిమీద ఆధారపడుతూ, వున్నంతలో ఇతరులకు చేతనైనంత చేయూతనిస్తున్న సోమయ్యని చూసి లక్షలు సంపాదిస్తూ జల్సాలకు దుర్వినియోగం చేస్తున్నవాళ్ళు కాలానీ, డబ్బునీ ఎలా సద్వినియోగం చేయవచ్చో నేర్చుకోవాలి. రాజమండ్రిలో వున్న వృద్ధాశ్రమానికి అప్పుడప్పుడు బస్తాడు బియ్యం, కూరలు, చిరుతిళ్ళు తీసుకెళ్ళి ఇస్తుంటాడు" అన్నాడతను.

"రాజమండ్రిలో వృద్ధాశ్రమమా? అంటే..?"

అతను చెప్పిన పేరు విని చెళ్ళున చెంపమీద

కొట్టినట్టయింది రుమరామ్ కి. అది..అది.. తన అత్తగారుంటున్న ఆశ్రమమే. ఆమెకు తన భార్య ఒక్కతే సంతానం. భర్తపోయినప్పటి నుంచీ ఒంటరిగా వుంటోందని తెల్సి కూడా తను ఏం పట్టించుకోలేదు. పొద్దున్న తను వెళ్ళినప్పుడు 'పిల్లలకి తీసుకెళ్ళండి' అంటూ మామిడి తాండ్ర యిచ్చింది. 'ఎప్పుడైనా ఎవరైనా నేను యిచ్చింది ఏముంది? ఎప్పుడూ నేను తీసుకోవడమేగానీ యిచ్చింది ఏముంది?' అనుకున్నాడు సిగ్గుగా.

"సారూ! ఇదేనేంటిండి మీ టెక్నెట్టు నా చెప్పకీంద వుందండి" , 'మే ఐ హెల్ప్ యూ' అనే అర్థం స్ఫురించేలా చూస్తూ సోమయ్య అన్నమాట గుర్తొచ్చి చెళ్ళున మనసుకి తగిలింది.

-గోళ్ళమూడి పద్మజ (హైదరాబాద్)

శివరాం గొంతు ఎండిపోతోంది. అది ఎండాకాలం కాబట్టి దప్పికతో గొంతు ఎండిపోతున్నదని మీరు అనుకుంటే మాత్రం పప్పులో కాలేసి పట్టే! ఏ కాలమైనా అతని దాహం మాత్రం అంతులేనిది. సాయంత్రం అయ్యేటప్పుటికి క్వార్టరు బాటిల్ విన్నీ గొంతులో పోసుకోనిదే అతని మనసు బాంధింపడు. రాత్రికి నిద్ర పట్టడు.

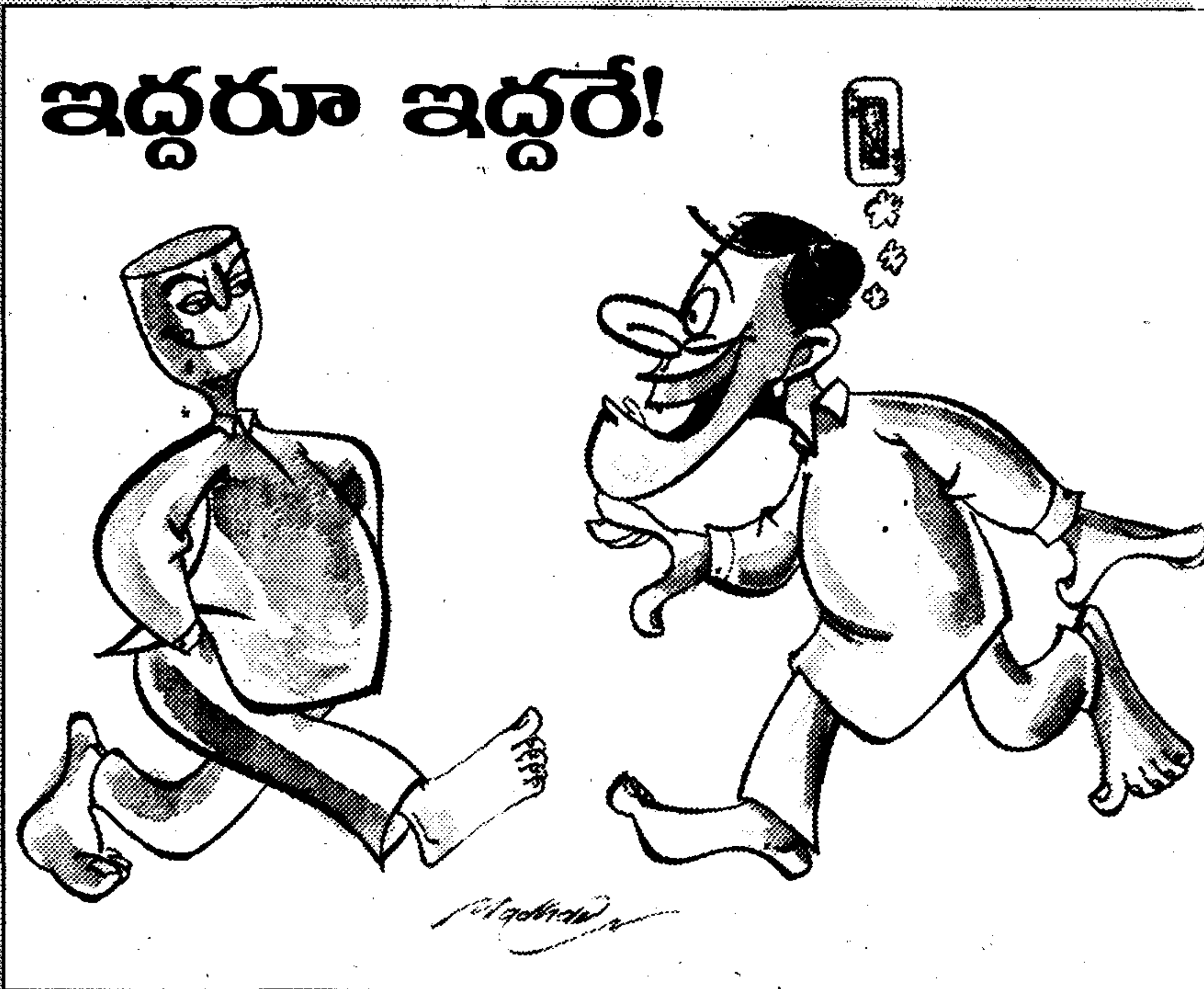
సాయంత్రం అయి దాటింది. నాలుగు పిడవకట్టుకొని పోతున్నది. జేబులో చూస్తే సమాధిపాతేదు. వెలాఖరు రోజులు. ఏం చెయ్యాలో తోచక కాలూరిన పిల్లిలా రోడ్డుమీద తిరుగుతున్నాడు శివరాం. కళ్ళూ, కాళ్ళూ బార్ వైపు లాగుతుంటే ఖాళీ జేబు మాత్రం వెక్కిరిస్తూ హగ్గుస్తున్నది. ఇంతలో రోడ్డుమీద నడిచి వస్తున్న రంగారావు పడ్డాడు శివరాం దృష్టిలో. 'దొరికాడే వెధవ! రోజుకి పది గంటలు పేకాటలోనే గడుపుతూ వుంటాడు. ఏడి జేబులో ఎప్పుడూ ఎండాకొంత డబ్బు వుంటుంది. కానీ అడిగితే ఇవ్వడం అంతా ఊడగొట్టి సంపించారని ఏడుస్తూ వెళ్ళతాడు. కాబట్టి అడిగి లాభం లేదు. ఏదో ఒక ఉపాయంతో లాగించాలి' అనుకుంటూ రంగారావుకు దురువెళ్ళాడు శివరాం.

ఎదురువస్తున్న శివరాంని చూడగానే సోయిన ప్రాణం లేచివచ్చినట్లునిపించింది. రంగారావుకు. 'పేకాటలో సర్వమంగళం పొడించుకొని వచ్చి వస్తున్నాడు రంగారావు. మళ్ళీ కూర్చోని అశాంబే చేతిలో డబ్బుల్లేవు. సోయిన డబ్బులు తిరిగి

సంపాదించుకోని వచ్చేయ్యాలి. ఇందుగ్గాను ఎవరు తగులుతారా, ఓ యాభై అప్పు అడుగుదాం అనుకుంటూ వస్తున్నాడు రంగారావు హుషారూ.

'ఈ శివరాంగాడి దుగ్గర పగలంతా ఏమోకాని, సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి మాత్రం విన్నీ నీళ్ళు కోసం డబ్బులు ఇచ్చితంగా ఉంటాయి. కానీ అడిగితే వచ్చి గిప్పట్టా ఇచ్చే రకం గాడు. ఎలాగైనా ఓ

మరుక్షణంలోనే తన మనసులో ఆలోచించుకున్న ఉపాయాన్ని ఆచరణలో పెట్టాడు. శివరాం చేతులు రంగారావు జేబుల్లోకి వెళ్ళి ఖాళీగా తిరిగి వచ్చాయి. ఐడియా - ఫెయిల్ అయినందుకు ముఖం విట్టించుకున్నాడు. కానీ శివరాంకి తెలీదు, తనకొచ్చిన ఆలోచన తన మిత్రుడికీ వచ్చిందని. అతని చేతులూ తన జేబుల్లోకి వెళ్ళి వచ్చాయిని!

యాభై లాగించేసి, సోయిన డబ్బు సంపాదించి ఏడేకో క్వార్టర్ బాటిల్ కొట్టించేస్తే సరిపోతుంది' అని మనసులో అనుకున్నాడు రంగారావు.

"హల్లో రంగారామ్! కులాసానా? చాలా రోజులకు కనిపిస్తున్నావు?" అంటూ శివరాం చేతులు చాచి రంగారావును వాటేసుకున్నాడు.

ఇద్దరూ ముఖాలు విట్టించుకుని 'వెధవ పేనుగా! జేబులో పైసా లేకుండా రోడ్డుమీద ఎందుకు తిరుగుతున్నట్లో' అని మనసులో అనుకుంటూ వెరోచారి పట్టారు.

-బద్దిగం సాండురంగారెడ్డి (జగిత్యం)